

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Francisci Tvrriani Societatis Iesv, Aduersùs
Magdeburgenses Centuriatores pro Canonibus
Apostolorum, & Epistolis Decretalibus Pontificum
Apostolicorum, Libri Quinq[ue]**

Torres, Francisco de

Coloniae, 1573

VD16 T 1629

Cap. XI. Responsio ad ea, quae Magdeburg. obijciunt contra doctrinam
Alexandri, epistola 2. de exauditione orationis per oblationes &
dignitate[m] sacerdotis: & demonstratio euidens, quòd haec ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-29685

Esa. 29.

Mar. 7.

Iud. 1.

Hieronymus.

Malach. 3.

Psal. 52.

Theodorus

Antiochenus.

Latro in cruce
orans, non
in sola fide ora-
uit, nec in so-
la fide exau-
ditus est.

Luc. 23.

dicit propriè ac perfectè, Dominus Iesus, non qui hoc dicit ore, id est, qui in eum credit tantùm, nondùm tamen facit voluntatè eius, vt illi, de quibus aiebat Dominus: Hic populus labijs me honorat, cor autem eorùm longè est à me: non enim loquebatur de non habentibus fidem, sed de habentibus fidem tantùm. Hic ergò dicit plenè, Domine Iesu, qui per fidem & obedientiam Domini operatur salutem suam. Hic enim facit voluntatem patris, qui in cælis est, quod nõ potest fieri, nisi in spiritu sancto, sicut Apostolus ait: & hic orat in spiritu sancto, sicut Iudas Apostolus in epistola sua præcipit. Obseruauit quoquè hoc genus dicendi *πρακτικῶς καὶ κατὰ διέταξιν*, quod est, dicere re & veritate, beatus Hieronymus in comment. Esa. cap. 66. inquit: Dicere non sermone, quæ res facilis est, sed affectu & opere comprobatur. Idem post eum obseruauit Iunilius author valdè eruditus, & in literis sanctis benè exercitatus: Ille enim, inquit, propriè dicit, qui voluntatem & mentem sono vocis enunciat. Sic quoq; accipiendum est illud apud Malach. Et dixistis, Vanus est qui seruit Deo: id est, ità affecti fuistis, & ità vixistis, vt si vanum esset seruire Deo. & Dauid, Dixit insipiens in corde suo, Non est Deus: id est, sic animatus fuit erga Deum, & sic vixit, vt si non esset Deus. Vtrunque notauit Theodorus Antiochenus: Occasione oblata, non grauatè ad vtilitatem legètiùm obseruationes scripturarum adhibeo. Satis iam ostensum est, in fide sola, & in nomine Iesu, sine operibus non exaudiri orationem: neque plenè & in corde suo dicere, Dominus Iesus, eum qui credit tantùm, id est, cuius fides non exercetur in opere dilectionis. Latronem verò in cruce si existimetis exauditum esse in sola fide, & solo nomine Iesu, quæso vos Magdeburgenses, an credidit latro de Christo, quòd Deus esset, & quòd remunerator esset? certè credidit, alio qui non dixisset, Domine, memento mei, cùm veneris in regnum tuum. Deindè, nõne hanc fidem exercuit increpando alterius latronis impietatè, & confitendo peccata sua digna morte, & innocentiam Christi, cùm dixit: Neque tu times Deum, qui in eadem damnatione es? & nos quidem iustè, nam digna factis recipimus: hic verò nihil mali gessit. Quemadmodùm ergò audebitis dicere, in fide & nomine Iesu, sine vllis prorsùs operibus, exauditum esse? an non est ex operibus fides eius in euangelio ostensa? Præterea, non putatis eum, qui perfectè credidit, quòd Christus esset Deus & remunerator, se Christo ex tota anima, & ex toto corde obtulisse? ista verò oblatio, an non fuit opus excellens ex fide? quomodò igitur sine vllis operibus per solam fidem exauditus est?

Responsio ad ea, quæ Magdeb. obijciunt contra doctrinam Alexandri episto. 2. de exauditione orationis per oblationes & dignitatem sacerdotis, & demonstratio euidens, quòd hæc doctrina secundùm scripturas sit: contra verò, quod tradunt Magdeb. exaudiri orationem in sola fide, contra scripturam esse.

Cap. 11.

Obijci-

Objiciunt deinde cōtra doctrinam harum epistolarū, quod ex auditio orationis, in oblationibus & dignitate sacerdotum, in epist. Alex. 2. collocatur.] Sed recitemus quæ Alexander scripsit. Ipsi enim, inquit, pro populo interpellant, & populi peccata comedunt, quia precibus suis & oblationibus ea delent atq; consumunt: qui quanto digniores fuerint, tanto facilius pro necessitatibus, pro quibus clamant, exaudiuntur. Multū enim, vt ait Iacobus Apostolus, valet deprecatio iusti assidua, &c. Si hæc, quæ Alexander Pont. scripsit, secundū scripturas scripta esse demonstrauero: consequens erit, vt qui hunc locū epistolæ Alexandri accusant, non iā epistolā hanc, sed scripturā sanctā accusent, quā ad libidinē & arbitrium corrūpunt, antepōnētes doctrinā & verbis spiritūs, suū propriū sensum & affectū, sicut de similibus scripsit Magnus Athanasius in thesauro de Trinitate ad Nemesinū, quos idē Athanasius ait, nō dicere Dominū Iesum in spiritu sancto, sed dicere in Beelzebub anathema Iesu. Videamus ergō, an vos Magdeburgēses tales sitis, quales illi, quos sanctus Athanasius notauit, qui vestrū sensum & affectum, scripturis & verbis spiritūs sancti antepōnatis. Dixit Moyses in Leuitic. expositulās iratē cū Eleazar & Ithamar sacerdotibus: Cur nō comedistis hostiā pro peccato in loco sancto, quæ sancta sanctorum est, & data est vobis, vt auferatis peccata multitudinis, (sic enim est apud 70.) & rogetis pro ea? An nō collocatur hīc ex parte priuatæ ipsorum deuotiōis ac dignitatis, ex auditio orationis in sanctis precibus & pijs oblationibus sacerdotū, hoc est, in spiritu ex fide factis? Moysē ergō, immō Deū & scripturas eius reprehendunt, qui hanc doctrinā epistolæ Alexandri reprehendunt. Deinde intuens in hunc locum Leuitici Oseas propheta, & loquens de sacerdotibus, qui non erant, quales esse debebant ad propitiandum Deum pro populi peccatis, ad hoc enim instituti erant: Peccata, inquit, populi mei comedent, & ad iniquitatem eorum subleuabūt animas suas, siue, vt est apud 70. in eandem sententiam, in iniquitatibus eorum accipient animas suas: & erit sicut populus, sic & sacerdos: & vlciscar super eū vias eius. quē locū his verbis interpretatur beatus Cyrillus in cōment. huius prophetę. describā hīc totā interpretationē ex Græco trāslatā. Facit, inquit, ad hoc intelligendū, illud de hircō pro peccato scriptū, quādō iratus est Moyses cōtra Ithamar & Eleazar, dicens: Cur non comedistis hostiā pro peccato in loco sancto, (fuerat autem combustus hircus) quia sancta sanctorum est: hoc dedit vobis comedere, vt auferatis peccata multitudinis, & propitiētis pro eis coram Domino. deinde subiungit Cyrillus: Erāt ergō medij inter Deum & populum, comedentes pro peccatis, & precibus iram Dei placantes, & velut proprias animas offerentes in odorem suauitatis pro peccatis. hoc enim, inquit, significat aliquandō in scriptura, accipere. quod enim erat paratum ad sacrificandū, & offerebatur, dicebatur accipi, vt in libro Num. cū de vacca ruffa præcipit Dominus: Præcipe, inquit, filijs Israel, vt accipiant ad te vaccam ruffam, pro eo, quod est, offerant.

Quod doctrina Alex. Pōt. à Magd. res prehensa de exauditione orationis per oblatiōes, de dignitate sacerdotum secundū scripturas tradita sit. Athanasius. Leuitic. 10.

Ose. 4.

Cyrillus.

Num 19.

M m m rant,

Ose. 4.

1. Cor. 9.

In qua confis-
sionem potissimū
dignitas sacer-
dotis.

Dignitatem
orandi in spī-
ritu & verita-
te, quoniam
retulerunt Ale-
xander.

rant, siue adducant, vt beatus Hieronymus interpretatus est, & de leproso mundando: Precipiet, inquit, sacerdos, & accipiet mundationi duas aues. Sic igitur hoc loco: Cū erunt, inquit, peccata populi, accipient sacerdotes animas suas, id est, offerent eas in sacrificium spirituale, scilicet viuentes rectē, vt sacerdotes decet. Verūm, qui ad hoc, inquit, erant assumpti, vñ cum alijs peccabant, idcirco minatur illis Deus captiuitatem, ac seruitutē, ablaturumq; se eorum gloriam, ita vt nihil interfit inter sacerdotes & populum. Haec tenens Cyrillus. An non collocatur hīc quoque ab Osea propheta exauditio orationis sacerdotum pro peccatis populi, quod ad ipsos pertinebat, in deuotis precibus & pijs oblationibus eorum, cū ait, Peccata populi mei comedent? & in iniquitatibus eorum accipient animas suas? id est, auferent peccata populi: sicut dixit Moyses in Leuitico, sacrificantes, scilicet dignē pro eis, (dixit autem, comedent: quia in sacrario operantur, quæ de sacrario sunt, edunt) & offerentes animas suas in sacrificium spirituale, scilicet viuentes rectē, vt beatus Cyrillus (sicut dixi) interpretatus est. Quorsūm verò minaretur Deus per Prophetam sacerdotibus, qui turpiter viuebant, quos alioqui necesse erat pro populi delictis offerre, si ad facilius exaudiendas orationes eorum, non erat eorum sanctitas ac probitas necessaria? si, inquam (vt istorum verbis vtar) exauditio orationis, in eorum oblationibus (sanctis scilicet, & exaudiri dignis) nullo modo collocabatur? Pont. ergo Alexander, quod esset officium sacerdotum, & quales esse deberent, vt magis exaudirentur, optimē ac proprijs verbis Osee propheta docuit, neq; tamē potuit calumniā Magdeburgensium effugere. Deniq; quā verū sit, quod sanctus Pōt. Alex. secundū scripturas in epist. sua, quā vos Magd. accusatis, & tāquā falsam reijcitis, scripsit, quanto digniores fuerint sacerdotes, tāto facilius pro necessitatibus, pro quibus clamāt, exaudiri: & quod facilius exauditio orationis, ex maiore dignitate orantis sacerdotis pēdeat, quæ est alioqui Dei donū, multis exēplis scripturæ sanctæ demonstrari potest, quæ statim cōmemorabimus. Constat autem hæc maior eorū dignitas, in oratio spiritu & veritate, qd est ex gratia Dei. De hac enim maiore dignitate intellexit Alexander, quod dixit, sacerdotes quāto digniores fuerint, tanto facilius exaudiri. Quod vt suo more Magdeburgenses malē interpretarentur, ad oblationem nudam, & ad dignitatem solam exteriorem sacerdotum, to tam exauditionem retulerūt, id est, quatenus sunt sacerdotes tantūm, quod bonorum & malorum commune esse potest: qui quatenus sacerdotes sunt, non est alijs dignior: quare non de hac dignitate loquitur Alexander, qui ait, quanto digniores sunt, tāto facilius exaudiuntur. Etsi enim orationes ipsas sacerdotū, vt sunt ministri Christi ad offerendū in ecclesia positi, charisma ministerij sacerdotalis quātūm decet, cōmendet, sitq; sacrificiū eorū, quod ab eis offertur, semper nomine ecclesiæ Deo acceptum, tamen quod ad eos ex gratia Dei pertinet, facilius exaudiuntur, cū ad sacerdotalem dignitatem ex ordinatione, dignitas

dignitas interior ex spirituali merito accedit, cui ante ceteros tum propter se, tum propter populum studere debent. In eiusmodi ergo oblationibus in spiritu, & dignitate interiori sacerdotum, inuocantium in veritate Dominum, consistit facilius ista, de qua Alexander Pont. loquebatur, exauditionis orationis: quales oblationes fuerunt, quæ Deo secundum scripturam placuerunt, quas Clemens lib. 7. commemorat, sic enim ait: Suscipe preces populi tui te in veritate inuocantium, sicut suscepisti dona iustorum in generationibus eorum, Abelis primum, Noe post egressum ex arca, Abraham post exitum ex Chaldæa, Isaac ad puteum iuramenti, Iacob in Bethel, Moïsis in eremo, Aaronis in medio viuentium & mortuorum, Iesu Naue in Galgalis, Gedeonis in petra, & quæ sequuntur, nè omnes illas oblationes enumerem. Quod si ij, qui in sola fide Deum inuocant, omnes exaudiuntur, vt Magdeburgenses contra scripturæ sanctæ auctoritatem tradunt, cur dixit Dauid: Propè est Dominus omnibus inuocantibus eum in veritate? aut si is, qui in sola fide inuocat, in veritate inuocat: cur Apostolus non satis habuit dicere, vt accederemus in fide ad deprecandum sacerdotem magnum super domum Dei, qui est Christus? quod quidem si dixisset, facilè erat istis de sola fide more suo interpretari: sed dixit, Accedamus cum vero corde in plenitudine fidei, vt intelligeremus, non continuè ubi fides est, esse plenitudinem fidei cum vero corde, quæ esse non potest sine charitate: quæ fidei superædificata, eandem fidem format & implet, & sine qua fides non est plena & perfecta. Rursus si in sola fide exauditionis collocanda est, & non in dignitate etiam orantis, cur dixit Dominus per Ezechielem: Tres viri isti, scilicet Noe, Daniel & Iob, si fuerint in ea ciuitate, neque filios, neque filias suas liberabunt, sed ipsi soli liberabuntur? cur istos tres potiùs nominauit? quænam alia maior dignitas, quàm fides sola in istis erat? aut si sola fides sufficiebat, cur fides aliorum non satis fuit, vt exaudirentur in liberatione sua? nec enim, si non habuissent fidem, filios aut filias Danielis vocasset, qui filios secundum carnem nullos habuit, sed secundum spiritum, quos prophetia eius genuit. Sed persequamur iam ea, quæ deinceps ab istis notata sunt & reprehensa.

Defensio doctrinæ beati Petri in epistola Clementis de orando pro mortuis, & de exequijs mortuorum, quam Magdeburgenses accusant contra scripturam epistolæ prioris eiusdem Petri, collatis testimonijs Zachariæ & Esaiæ ad interpretationem eius.

Cap. 12.

ET quidem (inquiunt) pro mortuis orare, elemosynasq; dare, & exequias peragere, Petrus iussisse dicitur i. Clementis. Sed hæc à sana doctrina de oratione dissonare, & à Petro nusquam tradita esse, quis est qui ignoret? cum nihil horum in Petri literis, nec alibi vsquam in scriptura præcipiatur, &c.] Priusquam ad hoc respondeã, quia nihil nisi scriptum sit, recipitis, & quæ scripta sunt, vestro sensu & auctoritate, spretis sancto-

M m m 2 rum

Contra scri-
pturas tradit
Magdeb. exo
audiri eos,
qui in sola fi-
de Deum in-
uocant.
Heb. 10.

Ezech. 54.